

ги и не погледна, той още се взираше напрѣдъ къмъ кѣта на неговото отдавна минало дѣтство. Отъ тукъ кѣщата приличаше на училище, съ измазани бѣли стѣни съ много прозорци и кумини. Около нея се ширѣше хубава градина, въ която бѣ влѣзла вече есенъта съ хубавитѣ си шарки. Права и широка пѣтека водѣше отъ уличната врата, прѣзъ деѣ редици липи, до широката врата на зданието нѣколко каменни стѣпала. Едно малко, но доста широко коридорче, въ дѣното на което се извиваше стѣлба за втория етажъ. Тамъ бѣше чисто и свѣтло.

Файтонътъ спрѣ, и на второто подвижане на файтонджията, залая куче, слѣдъ което се зададе бавно прѣгърбената фигура на стара жена.

— Какво, какво!... Кой се надѣваше? Живи бѣхме пакъ да се видимъ... слѣдъ цѣла година война! — Извика старата жена и поднесе края на пристилката си до червенитѣ си очи.

— Ай, моята стара леля! Моята стара... Хе-хе, добрѣ е насипала зимата тебе главата ти!... И ето, че се видѣхме — по едно чудо се видѣхме. На, ама съ ходенето се простихме вече — засмѣ се той съ гласъ. На — вземи най-напрѣдъ дѣцата, тѣй. Дай сега да се облѣгна на рамото ти. Моята стара лелка, кой на кого да помага — неznamъ. Ама ти си пакъ по-юнакъ.

Съ помощта на старата леля и послѣдванъ отъ двѣтѣ момичета, стариятъ полковникъ изкачи бавно каменнитѣ стѣпала, влѣзе въ коридорчето и се огледа, като клатѣше глава.

— Ей, старо, каза той, ако не сж сжшитѣ картини тукъ, щѣхъ да помисля, че съмъ въ манастиръ. Спомняшъ ли си моитѣ лудории, а? Нищо не излѣзе отъ мене! А баща ми, като ме гледаше какъ